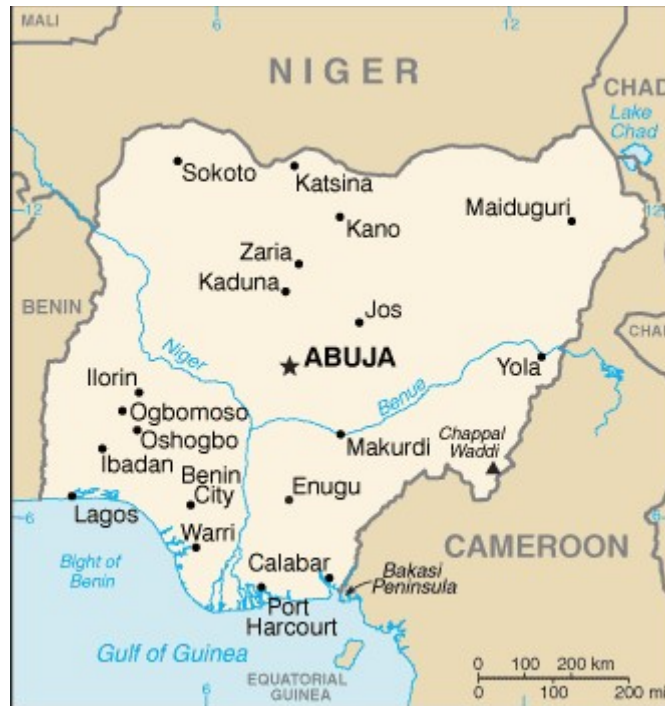

สหพันธ์สาธารณรัฐไนจีเรีย (Federal Republic of Nigeria)

เมืองหลวง   อาบูจา

ที่ตั้ง   ตั้งอยู่ในแอฟริกาตะวันตก ละติจูดที่ 10 องศาเหนือ และลองจิจูดที่ 8 องศาตะวันออก มีพื้นที่รวม 923,768 ตร.กม. เส้นเขตแดนทางบกยาว 4,477 กม. เส้นแนวชายฝั่งทะเลยาว 853 กม. แบ่งออกเป็น 36 รัฐ และ 1 ดินแดน

อาณาเขต

ทิศเหนือ	ติดกับไนเจอร์ (1,608 กม.) และชาด (85 กม.)
ทิศใต้	ติดกับอ่าวกินี (853 กม.)
ทิศตะวันออก	ติดกับแคเมอรูน (1,975 กม.)
ทิศตะวันตก	ติดกับเบนิน (809 กม.)

ภูมิประเทศ เป็นเขตที่ราบต่ำในภาคใต้ และยกตัวขึ้นเป็นที่ราบสูงและเนินในภาคกลาง ทางตะวันออกเฉียงใต้เป็นเขตภูเขา และเป็นที่ราบในภาคเหนือ จุดสูงสุดของประเทศอยู่ที่เทือกเขา Chappal Waddi ที่ระดับความสูง 2,419 ม. มีอาณาเขตทางบก 910,768 ตร.กม. และอาณาเขตทางทะเล 13,000 ตร.กม.

ภูมิอากาศ มีภูมิอากาศที่หลากหลาย โดยอากาศร้อนในภาคใต้และภาคกลาง และแห้งแล้งในภาคเหนือ มี 2 ฤดู คือ ฤดูร้อน (ธ.ค.-เม.ย.) และฤดูฝน (พ.ค.-พ.ย.)

ประชากร 203,452,505 คน (ปี 2561)

รายละเอียดประชากร เป็นประเทศที่มีประชากรมากที่สุดในทวีปแอฟริกา ประกอบด้วยชนเผ่ามากกว่า 250 เผ่า แต่ชนเผ่าที่มีจำนวนมากและมีอิทธิพลทางการเมือง ได้แก่ ชนเผ่า Hausa และ Fulani 29% Yoruba 21% Igbo (Ibo) 18% Ijaw 10% Kanuri 4% Ibibio 3.5% และ Tiv 2.5% อัตราส่วนประชากรจำแนกตามอายุ : วัยเด็ก (0-14 ปี) 42.45% วัยรุ่นถึงวัยกลางคน (15-64 ปี) 54.29% วัยชรา (65 ปีขึ้นไป) 3.26% อายุขัยเฉลี่ยของประชากร 59.3 ปี อายุขัยเฉลี่ยเพศชาย 57.5 ปี อายุขัยเฉลี่ยเพศหญิง 61.1 ปี อัตราการเกิด 35.2 คนต่อประชากร 1,000 คน อัตราการตาย 9.6 คนต่อประชากร 1,000 คน และอัตราการเพิ่มของประชากร 2.54%

ศาสนา อิสลาม 50% (ส่วนใหญ่เป็นซุนนี) คริสต์ 40% และความเชื่อท้องถิ่น 10%

ภาษา ภาษาอังกฤษ (เป็นภาษาราชการ) และใช้ภาษา Hausa Yoruba Igbo (Ibo) Fulani และมีภาษาท้องถิ่นอีกมากกว่า 500 ภาษา

การศึกษา อัตราการรู้หนังสือ 59.6%

การก่อตั้งประเทศ ดินแดนที่เป็นไนจีเรียในปัจจุบันเคยเป็นศูนย์กลางของการค้าทาสเมื่อศตวรรษที่ 18 และสหราชอาณาจักรซึ่งยึดเมืองท่าลากอสเมื่อปี 2394 ได้ขยายอิทธิพลไปยังดินแดนโดยรอบเมืองท่าลากอส และลุ่มแม่น้ำไนเจอร์ จนนำไปสู่การจัดตั้งบริษัท Royal Niger Company ซึ่งมีการบริหารทางการเมืองของตนเอง จนถึง 1 ม.ค. 2443 บริษัทฯ ได้โอนดินแดนให้อยู่ในการปกครองของสหราชอาณาจักรและได้จัดตั้ง “อาณานิคมและรัฐในอารักขาแห่งไนจีเรีย” เมื่อปี 2457

ไนจีเรียได้รับเอกราชอย่างสมบูรณ์เมื่อ 1 ต.ค. 2503 และเป็นสาธารณรัฐเมื่อ 1 ต.ค. 2506 หลังจากนั้นเกิดรัฐประหารเมื่อ 15 ม.ค. 2509 และเกิดความขัดแย้งระหว่างเชื้อชาติกับภูมิภาคนิยม เนื่องจากชนเผ่า Hausa ทางเหนือของประเทศเกรงว่าจะถูกครอบงำโดยชนเผ่า Igbo ทางตะวันออกของประเทศ จึงตัดสินใจถอนตัวและจัดตั้งเป็นสาธารณรัฐแห่งไบอาฟรา (Republic of Biafra) เมื่อ พ.ค. 2510 ซึ่งเป็นจุดเริ่มของสงครามกลางเมืองที่ยืดเยื้อ

ชาวไนจีเรียเรียกร้องให้ปกครองโดยพลเรือน แต่ฝ่ายทหารขัดขวาง พล.อ. Sani Abacha ซึ่งเป็นผู้นำของไนจีเรียตั้งแต่ พ.ย. 2536 ให้คำมั่นว่าจะจัดการถ่ายโอนอำนาจการปกครองให้รัฐบาลพลเรือนซึ่งมาจากการเลือกตั้งตามระบอบประชาธิปไตยเมื่อ ต.ค. 2541 แต่ต่อมา พล.อ. Sani Abacha เสียชีวิตเมื่อ 8 มิ.ย. 2541 คณะมนตรีปกครองชั่วคราว (Provisional Ruling Council) จึงได้เลือก พล.อ. Abdulsalam Abubakar เสนาธิการทหาร เข้ารับตำแหน่งประธานาธิบดี ซึ่งใช้นโยบายผ่อนปรนและประนีประนอม มีการปล่อยนักโทษ

การเมือง หนึ่งในบรรดานักโทษการเมืองที่สำคัญที่ได้รับการปลดปล่อย คือ พล.อ. Olusegun Obasanjo หัวหน้าพรรค People's Democratic Party (PDP) ซึ่งต่อมาชนะเลือกตั้งด้วยคะแนนท่วมท้น นอกจากนี้พรรค PDP ได้รับเสียงข้างมากในวุฒิสภาและสภาผู้แทนราษฎรด้วย พล.อ. Olusegun Obasanjo สาบานตนเข้ารับตำแหน่งประธานาธิบดีไนจีเรียเมื่อ 29 พ.ค. 2542 นับเป็นประธานาธิบดีคนแรกที่มาจากการเลือกตั้งในรอบ 15 ปี

ไนจีเรียมีการเลือกตั้งประธานาธิบดีทุก 4 ปี โดยผู้สมัครจากพรรค PDP ได้รับชัยชนะจนถึงปี 2554 แม้ว่าการเลือกตั้งเมื่อปี 2546 และ 2550 มีรายงานการใช้ความรุนแรงบ้าง แต่ถือว่าเป็นช่วงที่การปกครองด้วยรัฐบาลพลเรือนยาวนานที่สุดของไนจีเรียนับตั้งแต่ได้รับเอกราชจากสหราชอาณาจักร พรรค PDP เปลี่ยนสถานะเป็นฝ่ายค้านเป็นครั้งแรกในการเลือกตั้งประธานาธิบดีไนจีเรีย เมื่อ มี.ค. 2558 ผู้ชนะการเลือกตั้ง คือนายมูฮัมมาดู บูฮารี จากพรรค All Progressive Congress (APC) ซึ่งเป็นพรรคที่รวมตัวมาจากพรรคฝ่ายค้านหลายพรรค โดยนายมูฮัมมาดู บูฮารี มียศเป็น พล.ต. (เกษียณ) ในกองทัพไนจีเรีย เคยเป็นผู้นำทางทหารที่มาจาก การรัฐประหารยึดอำนาจในช่วงปี 2526-2528 และลงสมัครเลือกตั้งประธานาธิบดีมา 3 สมัย แต่ไม่ประสบความสำเร็จ นายมูฮัมมาดู บูฮารี ชูภาพลักษณ์ว่าเป็นคนมือสะอาด ต่อต้านคอร์รัปชัน และเป็นผู้นำทางการทหารที่เด็ดขาด และใช้นโยบาย “Change” ในการหาเสียง โดยเน้นการปราบปรามคอร์รัปชันและมุ่งปราบปรามกลุ่มก่อการร้าย Boko Haram รวมทั้งยังได้รับการสนับสนุนจาก พล.อ. Olusegun Obasanjo ประธานาธิบดีคนแรก ซึ่งยังคงมีอิทธิพลทางการเมือง

ประธานาธิบดีมูฮัมมาดู บูฮารี ชนะการเลือกตั้งประธานาธิบดีสมัยที่ 2 เมื่อ 23 ก.พ. 2562 โดยให้คำมั่นจะปราบปรามการคอร์รัปชัน แก้ไขปัญหาเศรษฐกิจ และแก้ไขปัญหาด้านความมั่นคง โดยเฉพาะปัญหาการก่อการร้ายจากกลุ่ม Boko Haram ทาง ต.อ.ของไนจีเรีย ความขัดแย้งจากการแย่งชิงพื้นที่ทำกินระหว่างคนเลี้ยงสัตว์และเกษตรกรทางตอนกลางของประเทศ และปัญหากลุ่มติดอาวุธที่ก่อเหตุลักพาตัวเพื่อเรียกค่าไถ่ทางเหนือและทางใต้ของประเทศ อย่างไรก็ตาม ประธานาธิบดีมูฮัมมาดู บูฮารี ยังคงถูกวิพากษ์วิจารณ์ว่าไม่เหมาะสมในการดำรงตำแหน่งจากปัญหาด้านสุขภาพ และการเดินทางไปรักษาตัวที่ต่างประเทศเป็นระยะเวลานาน

วันชาติ 1 ต.ค. 2503 ซึ่งเป็นวันประกาศเอกราชจากสหราชอาณาจักร

การเมือง ระบอบประชาธิปไตยแบบสหพันธ์สาธารณรัฐ (Federal Republic) ประธานาธิบดีเป็นทั้งประมุขของรัฐ หัวหน้ารัฐบาล และ ผบ.ทหารสูงสุด

ฝ่ายบริหาร : ประธานาธิบดีมาจากการเลือกตั้งโดยตรง และต้องได้คะแนนเสียงอย่างน้อย 25% ใน 24 รัฐ จากทั้งหมด 36 รัฐ วาระละ 4 ปี จำกัดไม่เกิน 2 สมัย การเลือกตั้งประธานาธิบดีและการเลือกตั้งทั่วไปครั้งล่าสุดมีขึ้นเมื่อ 23 ก.พ. 2562 นายมูฮัมมาดู บูฮารี ชนะการเลือกตั้งเป็นประธานาธิบดีสมัยที่ 2 ด้วยคะแนนเสียง 56% และสาบานตนเข้ารับตำแหน่งเมื่อ 29 พ.ค. 2562 โดยมีนาย Oluyemi Yemi Osinbajo เป็นรองประธานาธิบดี การเลือกตั้งครั้งต่อไปจะมีขึ้นใน ก.พ. 2566

ฝ่ายนิติบัญญัติ : เป็นระบบ 2 สภา คือ วุฒิสภา และสภาผู้แทนราษฎร ทั้งสองสภามาจากการเลือกตั้งโดยตรง และอยู่ในตำแหน่งคราวละ 4 ปีเช่นกัน วุฒิสภาประกอบด้วยสมาชิก 109 คน จากรัฐต่าง ๆ 36 รัฐ รัฐละ 3 ที่นั่ง และอีก 1 ที่นั่งจากอาบูจา (Federal Capital Territory) สภาผู้แทนราษฎรมีสมาชิกจำนวน 360 คน การเลือกตั้งทั่วไปครั้งล่าสุดจัดเมื่อ 23 ก.พ. 2562 ส่วนการเลือกตั้งครั้งต่อไปของทั้งสองสภาจะมีขึ้นใน 23 ก.พ. 2566

ฝ่ายตุลาการ : ศาลฎีกาเป็นศาลสูงสุด ประธานาธิบดีมีอำนาจแต่งตั้งผู้พิพากษาศาลฎีกาโดยการเสนอแนะของสภาตุลาการแห่งชาติ และสมาชิกศาลยุติธรรมอิสระจากรัฐบาลกลางและของรัฐ 23 คน ส่วนการแต่งตั้งผู้พิพากษาต้องได้รับการรับรองจากวุฒิสภา ผู้พิพากษาสามารถดำรงตำแหน่งได้จนถึงอายุ 70 ปี

พรรคการเมืองสำคัญและหัวหน้าพรรค : 1) พรรค All Progressives Congress (APC) พรรครัฐบาล โดยนาย John Odigie Oyegun เป็นหัวหน้าพรรค 2) พรรค Peoples Democratic Party (PDP) โดยนาย Ali Modu Sheriff เป็นหัวหน้าพรรค 3) พรรค Accord Party (ACC) โดยนาย Mohammad Lawal Malado เป็นหัวหน้าพรรค 4) พรรค All Progressives Grand Alliance (APGA) โดยมีนาย Victor C. Umeh เป็นหัวหน้าพรรค 5) พรรค Democratic Peoples Party (DPP) โดยมีนาย Biodun Ogunbiyi เป็นหัวหน้าพรรค และ 6) พรรค Labor Party (LP) โดยมีนาย Alhai Abdulkadir Abdulsalam เป็นหัวหน้าพรรค

เศรษฐกิจ ไนจีเรียเป็นประเทศที่มีขนาดเศรษฐกิจที่ใหญ่ที่สุดในทวีปแอฟริกา และยังมีประชากรมากที่สุดในทวีปแอฟริกา คิดเป็น 47% ของภูมิภาคแอฟริกาตะวันตก และเป็นหนึ่งในประเทศที่มีประชากรวัยทำงานมากที่สุดในโลก ทำให้ไนจีเรียเป็นฐานผู้บริโภคและฐานแรงงานขนาดใหญ่ที่สุดในทวีปแอฟริกา นอกจากนี้ ไนจีเรียยังอุดมไปด้วยทรัพยากรธรรมชาติ อาทิ ก๊าซธรรมชาติ น้ำมันดิบ ดิบบุก แร่เหล็ก ถ่านหิน หินปูน ตะกั่ว และสังกะสี โดยมีปริมาณน้ำมันดิบสำรองมากเป็นอันดับสองในทวีปแอฟริกา (รองจากลิเบีย) ประมาณ 37,450 ล้านบาร์เรล (ปี 2561) และเป็นผู้ผลิตน้ำมันมากเป็นอันดับหนึ่งของทวีปแอฟริกา ประมาณ 1.99 ล้านบาร์เรลต่อวัน (ปี 2561) และมีก๊าซธรรมชาติสำรองมากที่สุดในแอฟริกาประมาณ 5.48 ล้านล้านลูกบาศก์เมตร (ปี 2561)

เมื่อ มี.ค. 2560 ไนจีเรียริเริ่มการดำเนินการตามแผนฟื้นฟูเศรษฐกิจ (Economic Recovery and Growth Plan-ERGP) และดำเนินนโยบายเศรษฐกิจแบบหลากหลาย โดยเพิ่มการสนับสนุนด้านการลงทุน และการดำเนินธุรกิจของเอกชน และขับเคลื่อนทั้งด้านอุตสาหกรรมน้ำมันและภาคการเกษตร ส่งผลให้ไนจีเรียสามารถพึ่งพาตนเองได้ในภาคการเกษตร ลดการนำเข้าสินค้าจากต่างประเทศ และอัตราการเติบโตทางเศรษฐกิจของไนจีเรียสูงขึ้นอย่างต่อเนื่อง

รายได้หลักของไนจีเรียเมื่อปี 2561 มาจากภาคบริการ คิดเป็นสัดส่วนประมาณ 50% ของ GDP ตามด้วยภาคการเกษตร 22% และการส่งออกน้ำมัน 10% โดยภาคบริการและภาคอุตสาหกรรมฟื้นตัวอย่างต่อเนื่อง โดยเฉพาะเหมืองแร่ เหมืองหิน และอุตสาหกรรมเครื่องจักร ส่วนภาคการเกษตรยังประสบปัญหาความขัดแย้งจากการแย่งชิงพื้นที่ทำกินระหว่างคนเลี้ยงปศุสัตว์และเกษตรกรทางตอนกลางของประเทศ และปัญหาการก่อการร้ายจากกลุ่ม Boko Haram ทาง ตอ.น.ของไนจีเรีย โดยคาดว่า การเติบโตทางเศรษฐกิจของไนจีเรียปี 2562 จะอยู่ที่ 2.3% และในปี 2563 จะอยู่ที่ 2.4%

สกุลเงิน ตัวย่อสกุลเงิน : Nigerian Naira-NGN

อัตราแลกเปลี่ยนต่อดอลลาร์สหรัฐ : 1 ดอลลาร์สหรัฐ : 362.72 NGN

อัตราแลกเปลี่ยนต่อบาท : 1 บาท : 11.93 NGN (ต.ค. 2562)

ดัชนีเศรษฐกิจสำคัญ (ปี 2561)

ผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศ (GDP) : 397,269 ล้านดอลลาร์สหรัฐ

อัตราการเติบโตทางเศรษฐกิจ : 1.9%

รายได้เฉลี่ยต่อหัวต่อปี : 2,028.2 ดอลลาร์สหรัฐ

แรงงาน : 60.70 ล้านคน

อัตราการว่างงาน : 7%

อัตราเงินเฟ้อ : 12.09%

ผลผลิตการเกษตร : โกโก้ ถั่วลิสง ฝ้าย น้ำมันปาล์ม ข้าวโพด ข้าว ข้าวฟ่าง มันสำปะหลัง มันเทศ ยางพารา ปศุสัตว์ แกะ แพะ สุกร ไม้ซุง และปลา

ผลผลิตภาคอุตสาหกรรม : น้ำมันดิบ ถ่านหิน ดีบุก แร่โคลัมไบต์ ผลผลิตจากยางพารา ไม้ หนังสัตว์ สิ่งทอ ซีเมนต์และวัสดุก่อสร้าง อาหาร รองเท้า เคมีภัณฑ์ ปุ๋ยเคมี สิ่งพิมพ์ เซรามิก และเหล็ก

ดุลการค้าระหว่างประเทศ : ได้เปรียบดุลการค้า 13,196 ล้านดอลลาร์สหรัฐ

มูลค่าการส่งออก : 44,466 ล้านดอลลาร์สหรัฐ

สินค้าส่งออก : ปิโตรเลียมและผลิตภัณฑ์จากปิโตรเลียม 95% โกโก้ และยางพารา

คู่ค้าส่งออกที่สำคัญ : อินเดีย 30.6% สหรัฐฯ 12.1% สเปน 6.6% จีน 5.6% ฝรั่งเศส 5.5% เนเธอร์แลนด์ 4.4% และอินโดนีเซีย 4.4%

มูลค่าการนำเข้า : 31,270 ล้านดอลลาร์สหรัฐ

สินค้านำเข้า : เครื่องจักรกล เคมีภัณฑ์ อุปกรณ์การขนส่ง สินค้าอุตสาหกรรม อาหารและสัตว์มีชีวิต

คู่ค้านำเข้าที่สำคัญ : จีน 21.1% เบลเยียม 8.7% สหรัฐฯ 8.4% เกาหลีใต้ 7.5% และสหราชอาณาจักร 4.4%

ทรัพยากรธรรมชาติ : ก๊าซธรรมชาติ ปิโตรเลียม ดีบุก แร่เหล็ก ถ่านหิน หินปูน ตะกั่ว และสังกะสี

การทหารและความมั่นคง

การทหาร กองทัพไนจีเรีย ประกอบด้วย ทบ. ทร. และ ทอ. งบประมาณด้านการทหารเมื่อปี 2561 จำนวน 1,746 ล้านดอลลาร์สหรัฐ คิดเป็น 0.43% ของ GDP กำลังพลรวม ประจำการ 135,000 นาย กำลังรบทั้งหมด 80,000 นาย รวมกำลังทั้งสิ้น 215,000 นาย ทบ. 100,000 นาย ทร. 25,000 นาย ทอ. 10,000 นาย

อาวุธยุทโธปกรณ์ที่สำคัญ รถหุ้มเกราะติดอาวุธ 1,505 คัน รถหุ้มเกราะกู้ภัยและส่งกำลังบำรุง 19 คัน เครื่องยิงอาวุธต่อสู้รถถัง 2 เครื่อง ปืนใหญ่ 517 ลูก เครื่องยิงอาวุธต่อสู้อากาศยาน 106 เครื่อง เรือฟริเกต 5 ลำ เรือลาดตระเวนและเรือรบชายฝั่ง 121 ลำ เรือต่อต้านทุ่นระเบิด 2 ลำ เรือรบสะเทินน้ำสะเทินบก 4 ลำ เรือสนับสนุน 1 ลำ เฮลิคอปเตอร์ 5 เครื่อง เครื่องบินรบ 12 เครื่อง เครื่องบินด้านข่าวกรองทางอิเล็กทรอนิกส์ 2 เครื่อง เครื่องบินขนส่ง 32 เครื่อง เครื่องบินสำหรับการฝึก 118 เครื่อง เฮลิคอปเตอร์โจมตี 15 เครื่อง เฮลิคอปเตอร์อเนกประสงค์ 11 เครื่อง เฮลิคอปเตอร์ขนส่ง 19 เครื่อง อากาศยานไร้คนขับ 2 เครื่อง ซิปนาวุธจากอากาศสู่อากาศ (AAM) ซิปนาวุธจากอากาศสู่พื้น (ASM) และระเบิดนำวิถีด้วยแรงเฉื่อยและจีพีเอส

ไนจีเรียส่งกำลังร่วมในกองกำลังรักษาสันติภาพของสหประชาชาติประมาณ 220 นาย ได้แก่ ภารกิจ MINUSCA ในสาธารณรัฐแอฟริกากลาง ภารกิจ MONUSCO ในคองโก UNIFIL ในเลบานอน ภารกิจ MINUSMA ในมาลี ภารกิจ UNMISS ในซูดาน ภารกิจ UNSOS ในโซมาเลีย ภารกิจ UNAMID ในซูดาน ภารกิจ UNISFA ในซูดาน นอกจากนี้ ยังส่งกำลังร่วมในประชาคมเศรษฐกิจแห่งรัฐแอฟริกาตะวันตก (ECOWAS) ในแกมเบีย และกินีบิสเซา รวม 300 นาย

ปัญหาด้านความมั่นคง

1) ปัญหาการก่อการร้ายจากกลุ่ม Boko Haram ซึ่งสวามิภักดิ์กับกลุ่ม Islamic State (IS) และขยายพื้นที่การก่อการร้ายไปยังประเทศเพื่อนบ้าน โดยกลุ่มก่อตั้งเมื่อปี 2545 มีรากเหง้าปัญหาจากความขัดแย้งทางด้านศาสนาระหว่างมุสลิมกับคริสต์ ปัญหาขัดแย้งระหว่างชนเผ่า ความไม่เท่าเทียมกันทางเศรษฐกิจ คอร์รัปชันและการละเมิดสิทธิมนุษยชน ทั้งที่แรกเริ่มกลุ่มตั้งขึ้นเพื่อต่อต้านคอร์รัปชัน แต่ต่อมามีเป้าหมายสถาปนารัฐอิสลามขึ้นทางตอนเหนือของไนจีเรีย เพื่อใช้กฎหมายอิสลาม (ชะรีอะฮ์) เติมรูปแบบ

กลุ่ม Boko Haram ยังนิยมก่อเหตุโดยใช้การลักพาตัวเด็กหญิงเพื่อไปเป็นมีอระเบิดฆ่าตัวตายมากที่สุดกว่ากลุ่มก่อการร้ายอื่น ๆ ในประวัติศาสตร์ที่มีมา และใช้วิธีการอื่น ๆ ด้วย เช่น การโจมตีด้วยอาวุธและการระเบิด โดยมุ่งโจมตีเจ้าหน้าที่รัฐ โรงเรียน โบสถ์ ค่ายผู้พลัดถิ่นภายในประเทศ มัสยิดที่สอนแนวคิดอิสลามที่ต่างไปจากกลุ่มยิดดีอ์ โดยเฉพาะเป้าหมายด้านการทหารของไนจีเรีย ซึ่งกลุ่มมุ่งโจมตีอย่างเข้มข้นตั้งแต่ พ.ศ. 2561 มีพื้นที่ปฏิบัติการทางตะวันออกเฉียงเหนือของไนจีเรีย โดยเฉพาะในรัฐ Borno, Adamawa, Yobe, Kano, Bauchi และ Kaduna นอกจากนี้ ยังขยายการก่อเหตุไปยังประเทศเพื่อนบ้านบริเวณทะเลสาบชาดมากขึ้น ได้แก่ บางส่วนของไนเจอร์ ชาด และแคเมอรูน

นับแต่ปี 2552 การก่อการร้ายของกลุ่ม Boko Haram ทำให้มีผู้เสียชีวิตแล้วอย่างน้อย 27,000 คน และมีผู้พลัดถิ่นประมาณ 2.7 ล้านคน (เป็นผู้พลัดถิ่นในประเทศไนจีเรีย 1.9 ล้านคน เป็นผู้ลี้ภัยชาวไนจีเรีย 244,000 คน และเป็นผู้พลัดถิ่นในประเทศแคเมอรูน ชาด และไนเจอร์รวม 506,000 คน) และ UN ประเมินการว่ามีผู้ต้องการความช่วยเหลือด้านอาหาร 10.7 ล้านคน นอกจากนี้ คณะกรรมการกาชาดระหว่างประเทศ (International Committee of the Red Cross-ICRC) ระบุเมื่อ 12 ก.ย. 2562 ว่ามีชาวไนจีเรียสูญหายจากการก่อเหตุของกลุ่ม Boko Haram ทางตะวันออกเฉียงเหนือของไนจีเรียเกือบ 22,000 คน

ไนจีเรีย แคเมอรูน ชาด และไนเจอร์ จัดตั้งกองทุนเมื่อ 19 ก.ค. 2562 เพื่อปราบปรามกลุ่ม Boko Haram และแก้ไขปัญหาการเปลี่ยนแปลงสภาพอากาศ มีงบประมาณ 100 ล้านดอลลาร์สหรัฐ โดยสวีเดนให้คำมั่นจะสนับสนุนงบประมาณ 8 ล้านดอลลาร์สหรัฐ ด้านสหภาพยุโรป (EU) สหราชอาณาจักร และเยอรมนี ให้คำมั่นจะให้ความช่วยเหลือเช่นกัน

2) ภัยคุกคามจากกลุ่มติดอาวุธในพื้นที่ทางใต้ของไนจีเรีย บริเวณพื้นที่สามเหลี่ยมแม่น้ำไนเจอร์ ที่อาจกระทบต่อการผลิตน้ำมัน ได้แก่ กลุ่ม Niger Delta Avengers (NDA) ก่อเหตุโจมตีแหล่งพลังงานในพื้นที่สามเหลี่ยมแม่น้ำไนเจอร์ เนื่องจากไม่พอใจที่ไม่ได้รับการจัดสรรส่วนแบ่งด้านพลังงานในบริเวณสามเหลี่ยมแม่น้ำไนเจอร์ที่สร้างความพึงพอใจแก่กลุ่มตนได้ ทั้งที่พื้นที่ดังกล่าวเป็นแหล่งรายได้หลักของไนจีเรีย และยังมีเป้าหมายต้องการให้พื้นที่สามเหลี่ยมแม่น้ำไนเจอร์แยกปกครองตนเอง โดยเมื่อปี 2559 กลุ่ม NDA โจมตีแหล่งพลังงานบริเวณสามเหลี่ยมแม่น้ำไนเจอร์ 17 ครั้ง เป็นผลให้ไนจีเรียผลิตน้ำมันลดลงจาก 2.2 ล้านบาร์เรลต่อวัน เหลือเพียง 1 ล้านบาร์เรลต่อวัน นับเป็นการผลิตน้ำมันที่ต่ำที่สุดในรอบ 30 ปีของไนจีเรีย และเมื่อ 14 ก.พ. 2562 กลุ่ม NDA เคยขู่จะทำลายเศรษฐกิจไนจีเรีย หากประธานาธิบดีมูฮัมมาดู บูฮารี ลงสมัครเลือกตั้งประธานาธิบดีเป็นสมัยที่สอง นอกจากนี้ ยังมีกลุ่ม Reformed Niger Delta Avengers (RNDA) ซึ่งเป็นการรวมกลุ่มของกองกำลังติดอาวุธในพื้นที่สามเหลี่ยมแม่น้ำไนเจอร์จำนวน 9 กลุ่ม ชูเมื่อ 10 ก.ย. 2562 ว่าจะโจมตีแหล่งพลังงาน หากรัฐบาลไนจีเรียสั่งปลด ศ. Charles Dokubo ออกจากตำแหน่งผู้ประสานงานของ Presidential Amnesty Program (PAP) โดย ศ. Dokubo มีบทบาทสำคัญในการจัดการด้านสันติภาพ เสถียรภาพ และการพัฒนาทางเศรษฐกิจของพื้นที่สามเหลี่ยมแม่น้ำไนเจอร์

3) ปัญหาความรุนแรงจากการต่อสู้และปะทะกันระหว่างชนเผ่า โดยเฉพาะพื้นที่ทางตอนกลางของประเทศ อาทิ รัฐ Adamawa รัฐ Benue รัฐ Kaduna รัฐ Taraba และรัฐ Plateau สาเหตุจากการแย่งชิง

ที่ทำกินและที่เลี้ยงปศุสัตว์ รวมทั้งยังเป็นความขัดแย้งด้านศาสนาและชนเผ่าด้วย โดยคนเลี้ยงสัตว์นับถือศาสนาอิสลามและเป็นชนเผ่า Fulani ส่วนชาวนานับถือศาสนาคริสต์และเป็นชนเผ่า Bachama โดย Amnesty International (AI) รายงานเมื่อ 17 ธ.ค. 2561 ว่า ระหว่าง ม.ค. 2559-ต.ค. 2561 เกิดเหตุรุนแรงระหว่างชนเผ่า 310 ครั้ง และมีผู้เสียชีวิตจากอย่างน้อย 3,641 คน โดยเฉพาะเมื่อปี 2561 มีผู้เสียชีวิตมากกว่า 2,000 คน

4) ปัญหาการแพร่ระบาดของโรคติดต่อ เช่น โรคไวรัสอีโบล่า โรคไข้วัดสา อหิวาตกโรค โดยไนจีเรียเป็นพื้นที่เสี่ยงต่อการแพร่ระบาดของโรคสูง เนื่องจากสุขอนามัยในไนจีเรียไม่มีมาตรฐาน และไม่สามารถคาดเดาสาเหตุการระบาดของโรคได้

5) ปัญหาความสัมพันธ์กับแอฟริกาใต้ที่ยังคงเปราะบางจากเหตุรุนแรงจากความเกลียดกลัวชาวต่างชาติ โดยเฉพาะชาวไนจีเรีย ในแอฟริกาใต้ที่มีมาตั้งแต่ปี 2537 และเริ่มรุนแรงขึ้นเมื่อปี 2551 เนื่องจากชาวแอฟริกาใต้กล่าวหาว่าชาวต่างชาติเข้ามาแย่งอาชีพ ทำให้ชาวแอฟริกาใต้ประสบความยากจนและว่างงานสูง โดยเมื่อช่วงต้น ก.ย. 2562 เกิดเหตุชาวแอฟริกาใต้โจมตีร้านค้าและธุรกิจที่เป็นของชาวต่างชาติในแอฟริกาใต้ ทำให้มีผู้เสียชีวิต 12 คน (เป็นชาวต่างชาติ 2 คน) ในขณะที่ชาวไนจีเรียตอบโต้ด้วยการโจมตีร้านค้าและธุรกิจที่เป็นของชาวแอฟริกาใต้ในไนจีเรีย ทำให้แอฟริกาใต้สั่งปิด สอท.แอฟริกาใต้/อาบูจา และสถานกงสุลใหญ่ที่เมืองลากอส ตั้งแต่ 4 ก.ย. 2562 ทั้งนี้ ไนจีเรียและแอฟริกาใต้ให้คำมั่นว่าจะแลกเปลี่ยนข่าวกรองและจัดตั้งกลไกการแจ้งเตือนภัยล่วงหน้าเพื่อป้องกันปัญหาเหตุรุนแรงดังกล่าว

สมาชิกองค์การระหว่างประเทศ ACP, AfDB, AU, C, CD, D-8, ECOWAS, EITI, FAO, G-15, G-24, G-77, IAEA, IBRD, ICAO, ICC, ICCT, ICRM, IDA, IDB, IFAD, IFC, IFRC, IHO, ILO, IMF, IMO, IMSO, Interpol, IOC, IOM, IPU, ISO, ITSO, ITU, ITUC (NGOs), MIGA, MINURSO, MINUSMA, MONUSCO, NAM, OAS (ผู้สังเกตการณ์), OIC, OPCW, OPEC, PCA, UN, UNAMID, UNCTAD, UNESCO, UNHCR, UNIDO, UNIFIL, UNISFA, UNITAR, UNMIL, UNMISS, UNOCI, UNWTO, UPU, WCO, WFTU (NGOs), WHO, WIPO, WMO และ WTO

ทั้งนี้ เมื่อ ม.ค. 2557 ไนจีเรียได้รับเลือกตั้งให้เป็นหนึ่งในสมาชิกไม่ถาวรคณะมนตรีความมั่นคงแห่งสหประชาชาติ ช่วงปี 2557-2558

การขนส่งและโทรคมนาคม ท่าอากาศยาน 54 แห่ง ท่าอากาศยานนานาชาติที่สำคัญคือ ท่าอากาศยาน Murtala Muhammed International Airport เส้นทางรถไฟระยะทาง 3,798 กม. ถนนระยะทาง 193,200 กม. ท่าเรือสำคัญได้แก่ ท่าเรือ Bonny Inshore Terminal ท่าเรือ Calabar และ Lagos การเดินเรือในไนจีเรียมีความเสี่ยงจากการโจรกรรมและโจรสลัด การโทรคมนาคม : โทรศัพท์พื้นฐานให้บริการประมาณ 139,344 เลขหมาย คุณภาพการใช้งานไม่ดีนัก โทรศัพท์เคลื่อนที่ 144.92 ล้านเลขหมาย (ปี 2560) มีอัตราการเติบโตอย่างรวดเร็วเนื่องจากปัญหาคุณภาพของระบบโทรศัพท์พื้นฐาน รหัสโทรศัพท์ +234 จำนวนผู้ใช้อินเทอร์เน็ต 47.8 ล้านคน รหัสอินเทอร์เน็ต .ng เว็บไซต์การท่องเที่ยว : <http://www.philtourism.com/>

การเดินทาง สายการบินไทยไม่มีเที่ยวบินตรงระหว่างกรุงเทพฯ-อาบูจา การเดินทางต้องต่อเครื่องบินอย่างน้อย 1 ครั้ง โดยจุดแวะพัก/ต่อเครื่องขึ้นอยู่กับสายการบินที่ใช้บริการ เช่น Egypt Air แวะพักที่ไคโร อียิปต์หรือ Ethiopian Airlines แวะพักที่แอดดิสอาบาบา เอธิโอเปียหรือ Turkish Airlines แวะพักที่อิสตันบูล ตุรกีหรือ British Airways แวะพักที่ลอนดอน สหราชอาณาจักร เป็นต้น ใช้เวลาเดินทางประมาณ 16-20 ชม. เวลาไนจีเรียช้ากว่าไทย 6 ชม.

ผู้โดยสารจากไทยที่ถือหนังสือเดินทางทุกประเภทที่เดินทางไปไนจีเรียต้องขอรับการตรวจลงตรา โดยติดต่อที่ สอท.ไนจีเรีย ณ กรุงเทพฯ

สถานการณ์สำคัญที่น่าติดตาม

1) สถานการณ์ด้านเศรษฐกิจและการปฏิรูปโครงสร้างทางเศรษฐกิจ เศรษฐกิจไนจีเรียหดตัวลงอย่างมากเมื่อปี 2558 โดยปัจจุบันเศรษฐกิจไนจีเรียมีแนวโน้มดีขึ้น เห็นได้จากเมื่อปี 2559 อัตราการเติบโตทางเศรษฐกิจของไนจีเรียอยู่ที่ -1.6% ปี 2560 อยู่ที่ 0.8% และปี 2561 อยู่ที่ 1.9% ซึ่งเป็นผลมาจากไนจีเรียริเริ่มการดำเนินการตามแผนฟื้นฟูเศรษฐกิจ (Economic Recovery and Growth Plan-ERGP) เมื่อ มี.ค. 2560 ทำให้เศรษฐกิจไนจีเรียได้รับแรงหนุนจากการฟื้นตัวของภาคการผลิตน้ำมันและอุตสาหกรรมอื่น ๆ ที่ไม่ใช่ใช้น้ำมัน และจากการกระจายความหลากหลายทางเศรษฐกิจทั้งภาคอุตสาหกรรมและภาคเกษตร เพิ่มการลงทุนของภาคเอกชนและต่างประเทศ และการเพิ่มการจ้างงาน อย่างไรก็ตาม ไนจีเรียยังเผชิญความท้าทายในการแก้ไขปัญหาด้านเศรษฐกิจ การคอร์รัปชัน ความยากจน ความอดอยาก การว่างงาน ประชาชนไม่สามารถเข้าถึงการบริการขั้นพื้นฐานของภาครัฐ ขาดแคลนระบบสาธารณสุขและโครงสร้างพื้นฐาน

2) การสานต่อนโยบายปราบปรามคอร์รัปชัน ของประธานาธิบดีมุฮัมมาดู บูฮารี อาจไม่สามารถทำได้รวดเร็วเนื่องจากเครือข่ายคอร์รัปชันฝังรากลึกค่อนข้างลึกในหลายระดับ

3) การปราบปรามกลุ่ม Boko Haram แม้ว่าไนจีเรียประกาศชัยชนะเหนือกลุ่ม Boko Haram เมื่อปี 2560 และกลุ่ม Boko Haram แยกเป็นสองกลุ่มใหญ่ แต่กลุ่ม Boko Haram ทั้งสองกลุ่มยังมีศักยภาพในการก่อเหตุร้ายแรงอย่างต่อเนื่อง ในไนจีเรียและประเทศเพื่อนบ้าน ปัจจุบัน รัฐบาลไนจีเรียยังไม่สามารถช่วยเหลือนักเรียนหญิงที่ถูกลักพาตัวไปจากเมือง Chibok เมื่อ 14 เม.ย. 2557 จำนวน 100 คนได้ทั้งหมด

นอกจากนี้ กองทัพไนจีเรียยังเผชิญคำกล่าวหาจากองค์กรสิทธิมนุษยชนบ่อยครั้ง โดยเมื่อ 10 ก.ย. 2562 องค์กร Human Rights Watch (HRW) เผยแพร่รายงานว่ากองทัพไนจีเรียจับกุมและกักขังเด็กอายุมากกว่า 5 ปีขึ้นไป เป็นจำนวนหลายพันคนเป็นเวลานานหลายปี โดยขาดหลักฐานหรือมีหลักฐานเพียงเล็กน้อย รวมทั้งการคุมขังอยู่ในสภาพเลวร้าย โดยสหประชาชาติระบุว่าระหว่าง ม.ค. 2556-มี.ค. 2562 ทหารไนจีเรียจับกุมเด็กไปมากกว่า 3,600 คน ด้านกองทัพไนจีเรียปฏิเสธรายงานดังกล่าว และระบุว่ารายงานของ HRW อาจทำลายความพยายามปราบปรามกลุ่ม Boko Haram ของกองทัพไนจีเรีย

4) ปัญหาเสถียรภาพทางการเมือง ประธานาธิบดีมุฮัมมาดู บูฮารี ยังคงถูกวิพากษ์วิจารณ์จากประชาชนและนักการเมืองบางส่วนว่าไม่เหมาะสมกับตำแหน่ง เนื่องจากมีอายุมากเกินไปและมีปัญหาสุขภาพ โดยเข้ารับการรักษาตัวที่ลอนดอน สหราชอาณาจักร นานเกือบ 5 เดือน เมื่อปี 2560 นอกจากนี้ ยังไม่สามารถแก้ไขปัญหาความมั่นคง โดยเฉพาะการปราบปรามกลุ่ม Boko Haram ปัญหาความรุนแรงในการแย่งที่ทำกินระหว่างกลุ่มชาวนากับกลุ่มคนเลี้ยงปศุสัตว์ และปัญหาเศรษฐกิจ ตามที่ให้คำมั่นไว้

ความสัมพันธ์ไทย-ไนจีเรีย

ไทยและไนจีเรียสถาปนาความสัมพันธ์ทางการทูตระหว่างกันเมื่อ 1 พ.ย. 2505 ไทยเปิดสถานทูตและแต่งตั้ง ออท.ประจำที่ลากอส เมื่อปี 2506 นับเป็น สถานทูตแห่งแรกของไทยในทวีปแอฟริกา แต่เมื่อ 2 ก.ค. 2539 ครม.มีมติปิด สถาน. ณ ลากอสเป็นการชั่วคราว ตามข้อเสนอของกระทรวงการต่างประเทศ เนื่องจากปัญหาเรื่องงบประมาณและความปลอดภัย สถาน. ณ ลากอส ได้ปิดทำการตั้งแต่ 30 พ.ย. 2539 ต่อมาเมื่อ 18 ก.ค. 2549 ครม.มีมติให้ปิด สถาน. ณ ลากอส เป็นการถาวร และย้าย สถาน.จากลากอสไปตั้งอยู่ ณ อาบูจา เมื่อ ธ.ค. 2549

สำหรับไนจีเรียเคยมอบหมายให้ สถาน.ไนจีเรียประจำฟิลิปปินส์ มีเขตอาณาครอบคลุมประเทศไทย ต่อมาเมื่อ ก.พ. 2543 ไนจีเรียได้เปิด สถาน.ที่กรุงเทพฯ

ไนจีเรียเคยเป็นตลาดนำเข้าข้าวที่สำคัญของไทย แต่ประกาศยกเลิกการนำเข้าข้าวจากไทย เมื่อ 1 ม.ค. 2561 เพราะสามารถผลิตข้าวได้เพียงพอกับความต้องการในประเทศ จากการดำเนินโครงการ Presidential Fertilizer Initiative (PFI) โครงการ Anchor Borrowers และการสนับสนุนเงินกู้ให้แก่เกษตรกรเพื่อผลิตข้าว อย่างไรก็ตาม ไทยสามารถแสวงโอกาสผลักดันความร่วมมือด้านเทคโนโลยีการเกษตร รวมถึงการส่งออกเครื่องจักรกลการเกษตร และการตั้งโรงสีข้าวในไนจีเรีย เนื่องจากไทยมีศักยภาพและความเชี่ยวชาญในการพัฒนาด้านการเกษตรโดยเฉพาะข้าว อีกทั้งชาวไนจีเรียยังนิยมบริโภคข้าวไทยและให้การยอมรับในด้านการผลิตข้าว

เมื่อปี 2561 มีนักท่องเที่ยวชาวไนจีเรียเดินทางมาไทยจำนวน 1,112 คน เพิ่มจากปี 2560 ที่มีจำนวน 1,035 คน และมีคนไทยอาศัยอยู่ในไนจีเรียประมาณ 140 คน เป็นแรงงาน 99 คน

เมื่อปี 2561 มูลค่าการค้าระหว่างไทยกับไนจีเรียมีมูลค่า 1,074.29 ล้านดอลลาร์สหรัฐ เพิ่มขึ้นจากปี 2560 ที่มีมูลค่า 657.05 ล้านดอลลาร์สหรัฐ โดยไทยส่งออกไปยังไนจีเรียมูลค่า 199.98 ล้านดอลลาร์สหรัฐ นำเข้ามูลค่า 874.31 ล้านดอลลาร์สหรัฐ ไทยเป็นฝ่ายเสียเปรียบดุลการค้า 674.33 ล้านดอลลาร์สหรัฐ สำหรับในช่วง ม.ค.-ส.ค. 2562 มีมูลค่าการค้า 354.40 ล้านดอลลาร์สหรัฐ ไทยส่งออกมูลค่า 142.70 ล้านดอลลาร์สหรัฐ และนำเข้ามูลค่า 211.70 ล้านดอลลาร์สหรัฐ ไทยเป็นฝ่ายเสียเปรียบดุลการค้า 69.01 ล้านดอลลาร์สหรัฐ โดยสินค้าส่งออกที่สำคัญของไทย ได้แก่ เม็ดพลาสติก ผลิตภัณฑ์ยาง เครื่องปรับอากาศและส่วนประกอบ รถยนต์ อุปกรณ์และส่วนประกอบ เครื่องดื่ม เคมีภัณฑ์ ผลิตภัณฑ์พลาสติก กระดาษและผลิตภัณฑ์กระดาษ เครื่องซักผ้าและเครื่องซักแห้งและส่วนประกอบ สินค้านำเข้าที่สำคัญ ได้แก่ น้ำมันดิบ ก๊าซธรรมชาติ ด้ายและเส้นใย สินแร่โลหะอื่น ๆ เศษโลหะและผลิตภัณฑ์ เยื่อกระดาษและเศษกระดาษ เครื่องเพชรพลอย อัญมณี เงินแท่งและทองคำ ไม้ซุง ไม้แปรรูปและผลิตภัณฑ์ สัตว์น้ำสด แช่เย็น แช่แข็ง แปรรูปและกึ่งสำเร็จรูป ผัก ผลไม้และของปรุงแต่งที่ทำจากผัก ผลไม้ และผลิตภัณฑ์สิ่งทออื่น ๆ

พล.ต. มุฮัมมาดู บูฮารี
(Muhammadu Buhari)

ตำแหน่ง	ประธานาธิบดีคนที่ 15 ของไนจีเรีย
เกิด	17 ธ.ค. 2485 ที่เมือง Daura ในรัฐคัตชินา (อายุ 78 ปี/ปี 2563)
ศาสนา	อิสลาม (ซุนนี)
การศึกษา	
ปี 2506	โรงเรียนนายร้อยที่ Aldershot (the officers' Cadet School in Aldershot) ในสหราชอาณาจักร
ปี 2506-2507	ฝึกเพิ่มเติมในเรื่องการบังคับหมวดทหารราบที่โรงเรียนทหารไนจีเรีย (Nigerian Military College, Kaduna)
ปี 2508	เรียนวิชาสัญญาบัตรด้านวิศวกรรมขนส่งที่โรงเรียนวิศวกรรมขนส่งทหารบก (Army Mechanical Transport School) ที่ Borden สหราชอาณาจักร
ปี 2516	ศึกษาที่วิทยาลัยการป้องกันประเทศ (Defence Services Staff College) เมือง Wellington อินเดีย
ปี 2523	ศึกษาต่อที่ The United States Army War College
สถานภาพทางครอบครัว	สมรสกับนาง Aisha Halilu มีบุตรชาย 1 คน หญิง 4 คน
ประวัติการทำงาน	
ปี 2506	ประจำการในตำแหน่ง ร.ต. ที่กองพันทหารราบที่ 2 ที่เมืองแอปีโอคูตา รัฐโอกูนา ในตำแหน่งผู้บังคับหมวดทหารราบ
ปี 2517-2518	รักษาการในตำแหน่งผู้บัญชาการการขนส่งและกำลังบำรุงของกองทัพไนจีเรียที่ศูนย์บัญชาการการขนส่ง
ปี 2518	ผู้ว่าการรัฐตะวันออกเฉียงเหนือ มีภารกิจควบคุมการพัฒนาในด้านสังคม เศรษฐกิจและการเมืองของรัฐ
ปี 2519	กรรมาธิการรัฐ (รัฐมนตรี) ด้านปิโตรเลียมและทรัพยากรธรรมชาติ
ปี 2521	ประธานบริษัทปิโตรเลียมแห่งชาติไนจีเรีย

- ปี 2521-2522 เลขานุการกองทัพ ที่ศูนย์บัญชาการกองทัพบกและเป็นสมาชิกของคณะกรรมการทหารสูงสุด
- ปี 2526 ได้รับเลือกให้ปกครองประเทศโดยการยึดอำนาจจากประธานาธิบดี Shehu Shagar
- ปี 2538-2541 ประธานกองทุนปีโตรเลียม (PTF)
- ปี 2546 ลงเลือกตั้งประธานาธิบดีในนามผู้สมัครจากพรรค All Nigeria People's Party (ANPP) และพ่ายแพ้ให้กับ พล.อ. Olusegun Obasanjo
- ปี 2550 ลงสมัครในนามพรรค ANPP อีกครั้งโดยแข่งขันกับ นาย Umaru Musa Yar'adua จากพรรค People's Democratic Party (PDP) แต่พ่ายแพ้
- ปี 2553 ลาออกจากพรรค ANPP ไปสังกัดพรรค Congress for Progressive Change (CPC) ที่ตนมีส่วนร่วมก่อตั้ง
- ปี 2554 เป็นผู้แทนพรรค CPC ลงเลือกตั้งประธานาธิบดี แต่พ่ายแพ้ให้กับประธานาธิบดี Goodluck Jonathan
- มี.ค. 2558 ได้รับเลือกตั้งเป็นประธานาธิบดี ในนามพรรค All Progressive Congress (APC)
- 23 พ.ค. 2562 ได้รับเลือกตั้งเป็นประธานาธิบดีสมัยที่สอง ด้วยคะแนนเสียง 56%
-

คณะรัฐมนตรีในจีเรีย

ประธานาธิบดี	Muhammadu Buhari
รองประธานาธิบดี	Yemi Osinbajo
รมว.กระทรวงยุติธรรม	Abubakar Malami
รมว.กระทรวงการต่างประเทศ	Geoffrey Onyeama
รมว.กระทรวงการคลัง	Zainab Ahmed (ญ.)
รมว.กระทรวงกลาโหม	Bashir Salih Magashi
รมว.กระทรวงศึกษาธิการ	Adamu Adamu
รมว.กระทรวงอุตสาหกรรม การค้าและการลงทุน	Richard Adeniyi Adebayo
รมว.กระทรวงแรงงาน และการจ้างงาน	Chris Ngige
รมว.กระทรวงปิโตรเลียม	Muhammadu Buhari
รมว.กระทรวง Federal Capital Territory	Mohammed Musa Bello
รมว.กระทรวงวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี	Ogbonnaya Onu
รทก.รมว.กระทรวงพัฒนาเมืองแร่และเหล็ก	Olamilekan Adegboite
รมว.กระทรวงมหาดไทย	Rauf Aregbesola
รมว.กระทรวงงบประมาณและการวางแผนแห่งชาติ	Clement Agba
รมว.กระทรวงกระแสไฟฟ้า งานและที่อยู่อาศัย	Babatunde Fashola
รมว.กระทรวงเกษตรและการพัฒนาชนบท	Sabo Nanono
รมว.กระทรวงคมนาคม	Rotimi Amaechi
รมว.กระทรวงสาธารณสุข	Osagie Ehanire
รมว.กระทรวงพลังงาน	Saleh Mamman
รมว.กระทรวงกิจการสตรี	Paulen Tallen
รมว.กระทรวงสามเหลี่ยมปากแม่น้ำไนเจอร์	Godswill Akpabio
รมว.กระทรวงสารสนเทศ	Lai Mohammed
รมว.กระทรวงสิ่งแวดล้อม	Muhammad Mahmood
รมว.กระทรวงทรัพยากรน้ำ	Suleiman Adamu
รมว.กระทรวงเยาวชน และกีฬา	Sunday Dare
รมว.กระทรวงการบิน	Sirika Hadi
หัวหน้าหน่วยข่าวกรองในประเทศ (Department for State Service-DSS)	Yusuf Bichi Magaji
หัวหน้าหน่วยข่าวกรองต่างประเทศ (National Intelligence Agency-NIA)	Ahmed Rufai Abubakar